

Азъ са растрѣперахъ — «И ти си вече ожененъ!» казахъ азъ Швабину, и готовъ бѣхъ да го разкажамъ. — „Полека! прекъсна думите ми Пугачовъ. — Това е моя работа. А ти, продължи той, като са обърна камъ Швабрина, — не ставай отъ мене по-умени и не преструвай са: жена ли ти е тя или не, а азъ ща да знаеда при нея когато искамъ. Ваше благородие, вървете подира ми.»

Предъ вратата на спалнята Швабрина са запрѣзено и каза съ премрълъ гласъ: «Царю, азъ ви предупреждавамъ, че ти лѣжи отъ тѣшката болѣсть и че цѣли день вече балнува безъ да мѣкне.» — «Отварий!» каза Пугачовъ. Швабрина захвана да дири въ джебовете си и каза, че не е земалъ съ себѣ си ключътъ. Пугачовъ ритна вратата съ кракътъ си, ключалката отхвърна на страна, вратата са отвориша и ние влѣзохме.

Азъ погледнахъ — и премръхъ. На одартъ, въ селашки испокъсани дрѣхи, седѣше Мария Ивановна, блѣдна, суха и съ разромавена коса. Предъ нея са намираше едно гърне съ вода, което бѣше покрито съ единъ коматъ хлѣбъ. Като ма видѣ, тя са растрѣпера и извика... Какво са е случило послѣ това съ мене, — не помна. Пугачовъ погледна на Швабрина и каза му съ горчива усмивка. „Добра ти е болницата!“ Послѣ това той отиде при Мария Ивановна: „Кажи ми, глупице, защо твоятъ мѣжъ та наказва така жестоко? Какво си прегрѣшила предъ него?“ — «Моятъ мѣжъ!» повтори тя. — Той не ми е мѣжъ. Азъ никога нѣма да стана негова жена! Азъ по-добре ща да са рѣша да умра, и ща да умра, ако ма не избавите.» Пугачовъ изглѣда Швабрина твърде люто. — „И ти са осмѣли да ма лѣжешъ! му каза той. — Знаешъ ли тя, харамоѣдецу, за какво си достоенъ?“ Швабрина падна на